

Mana a jej dobrodružstvá: Tajomstvo točiaceho sa jazera

Mana je celkom obyčajné dievča s kopou problémov .

Má 13 rokov a chodí do 8. triedy . Ak ju niekto našťval , bola dosť drzá .

Niet divu že ani medzi učiteľmi , ani medzi žiakmi nebola veľmi obľúbená .

Mala dlhé a lesklé blond vlasy , ktoré si dosť často prefarbovala . Mala primeranú postavu .

Od školy by ťala Mana dosť ďaleko a každé ráno dochádzala autobusom .

Rodičia boli dosť prísny , ak Mana doniesla domov 2 už neboli spokojní , a hovorili , že prečo nemôže mať 1.

Mana mala psa, ktorého mala nadovšetko rada. Volal sa Čičo. Náš príbeh sa však začína v jedno sobotné ráno, keď šla Mana venčiť psa. Prechádzala práve po pri stánku na zmrzlinu, keď uprostred chodníka zbadala jazero. Aj pes sa mu uhol, no ostatný ľudia cez neho prešli ako by tam ani nebolo.

Mana sa ani nenámahala niečo doma hovoriť, pretože jej bolo jasné, že by jej nikto neveril.

Na druhý deň sa rozpršalo a Mana na dobrodružstvo ani nepomyslela .. Naopak Čičo dával svoj záujem o dobrodružstvo výrazným vrčaním a štekaním .

Keď Mana dojedla, spomenula si, že v pondelok píše písomku z Matiky a tak sa až do večera učila.

V pondelok keď Mana zastala pred školou a spolmenula si, že Matika je hneď prvá hodina prebehol jej mráz po chrbte. A na hodine učiteľka povedala, že majú na písomku celú hodinu a majú si do rohu napísať mená, Mana chytila preo do ruky až 5 minút po začiatku hodiny.

Písomka dopadla dobre a tak sa Mana vracala domov šťastná. Ani si nevšimla, že sa spoza rohu vynorila chudá postava a vydala po jej spách.

Keď Mana prišla znova k jazeru , uvedomila si , že už by aj mohla vojsť dnu . Poobzerala sa či ju nikto nesleduje a nevšimla si chudú postavu čo sa vynorila spoza stĺpa . Vošla dnu a ani si poriadne neuvedomila , už bola na druhej strane . Piesočnaté pole sa rozpriestieralo na malom kúsku , potom sa náhle zmenilo na trávu . Mana prišla až k jednej jedinej drevenej chalúpku . Otvorila dvere a vošla dnu .

Spráchnivená podlaha , bola taká rozvrzganá a rozhmpáľana že Mana sa divila , že vobec drží . Soľva to dopovedala , už sa rútila niekam do neznáma .

Martin L'ach 7.B

Skutočný príbeh

Raz sme išli na dovolenku do Grécka. A zrovna keď sme tam boli stalo sa tam nešťastie...

Išli sme na pláž a začal krásne fúkať vietor. Všetkým poodfukovalo karimatky, slnečníky a každému frkal vietor piesok do tváre. Vlny boli obrovské, viac ako 2 metre vysoké, ale my sme sa na nich dobre zabávali. Ale vďaka maminej slovnej argumentácii sme sa vrátili do hotela. Vyšla som von a uvidela som niečo hrozné. Začalo horieť! Začali horieť lesy, domy, ... „Maminá!, maminá!“ kričala som a všetci rýchlo pribehli za mnou. Potom k nám prišiel delegát a povedal, nech sa všetci zbalíme, nerobíme paniku a aby sme všetko polievali vodou. O necelú hodinu bol v meste hustý dym. Nedalo sa tam ani dýchať a najhoršie bolo, že sa oheň rozširoval. Nad nami lietali vrtuľníky, ktoré chodili k moru zbierať vodu. Celé to vyzeralo ako z hororu. Našťastie sa k nám oheň nedostal. Na druhý deň sme šli k moru. Bolo úplne špinavé, ale aj tak sme sa kúpali. Ešte vždy okolo nás krúžili vrtuľníky, ktoré nám frkali vodu do tváre. Oheň horel dokonca až týždeň potom čo sme odišli z Grécka.

Bol hrozný zážitok, na ktorý do smrti nezapudnem. A mali sme ohromné šťastie, že sa nám nič nestalo. Za to vďačíme tomu ako fúkal vietor, pretože, keby bol fúkal opačným smerom boli by sme uhoreli. Pravdaže, prežiť to je niečo iné ako si to prečítať v školskom časopise.

M. Chorvátová, 7.B

